

ע"ד 74
שנים למדינת ישראל

את ידך נתת בידי
שלי אצד את לי אצד
(מתוך ברית עולם אהוד מנור)

טקס חלוקת מלגות לסטודנטים וסטודנטיות בני ובנות היישוב מתקיים בבנימינה מזה כ-30 שנים. לאחר האיחוד עם גבעת עדה הוחלט כי המפעל יהיה משותף לשתי המושבות הן בהיבט התורמים והן בהיבט המלגאים. טקס חלוקת המלגות הינו חלק מאירועי יום העצמאות ומתקיים בסמיכות למועד זה. הטקס הינו אירוע קהילתי-חינוכי שבו נוטלים חלק משתתפים רבים המייצגים גופים וסקטורים מגוונים בשתי המושבות.

מטרותיו של מפעל המלגות הינן:

- הנצחה של בני משפחה על ידי קרוביהם.
- מימוש יעדים של ארגונים הפועלים למען חיזוק הקהילה ותושביה.
- עידוד וסיוע לסטודנטים בני המושבות להצטיין בלימודיהם.
- העלאה על נס של תרומה ונתינה לקהילה ולמדינה.
- חיזוק תחושת השייכות והמחויבות של הציבור על חלקיו השונים למושבות ולתושביהן.
- ציון יום העצמאות של מדינת ישראל על ידי הבלטת ערכי הציונות, החינוך והתרומה למדינה.

המלגות בסך 2,000 ₪ מוענקות לסטודנטים מתוך רגישות לאתגר הניצב בפניהם ומתוך רצון אמיתי של כולנו להקל עליהם ולסייע להם.

חברי ועדת המלגות בשנת תשפ"ב

מנחם ברגב סגן ומ"מ ראש המועצה - יו"ר הועדה
גלית אלרד מנהלת אגף חק"ר
איל טפרברג חבר ועדת מלגות
יהודה ויינר חבר ועדת מלגות
יסמין קילברט מזכירת הועדה

דבר ראש המועצה

אנחנו שמחים להמשיך את מפעל המלגות החשוב המתנהל כבר שנים במועצה גם בשנת הלימודים תשפ"ב/
כתמיד זהו מפגש מרגש של שני דורות - דור נותני המלגות מנציח על ידי תרומה לקהילה ודור מקבלי המלגות שנתרם ומתחייב לתרום גם הלאה.

אתם, מקבלי המלגות, נושאים אל כתפיכם הצעירות את שאיפתם של נותני המלגות להנציח את יקיריהם, ואיזו דרך ראויה זו להנציח על ידי תמיכה בעתידם של צעירים הנושאים את זכרם של אלו שכבר אינם.
נבחרתם בזכות הצטיינותכם בלימודים אולם לא פחות מכך בזכות נכונותכם לתת לקהילה. על כך נתונה לכם תודה, הכרה, כבוד ומלגה.

אתם, נותני המלגות, שאו תודה על נדיבותכם ובחירתכם להציב את הקהילה המתחדשת בראש מענייכם ולבחור בסטודנטים צעירים לשאת את הנצחת יקיריכם. תרומתכם דרך מפעל המלגות מקדמת את החינוך במושבות ואת המרקם הקהילתי המתפתח בהן, מרקם שיש לו חיים משלו אולם חולק ערכים דומים עימכם. מי יתן שתרומתכם תיפול בדיוק על הצעירה או הצעיר שינציחו את יקירכם בהוקרת תודה וקניית השכלה ודעת לעתיד.

ובסופו של דבר לפנינו מעשה קהילתי לדוגמא, מקור להשראה.

להירתמות והיתרמות

איתי ויסברג
ראש המועצה
בנימינה גבעת-עדה

מכובדי התורמים, מקבלי המלגות בני המושבות,

לאחר שנים רבות של שירות כקצינה בצה"ל, במגוון תפקידי הדרכה וחינוך, הצטרפתי השנה לקהילת המושבות כמנהלת אגף חק"ר במועצה המקומית. הגעתי לכאן מתוך תחושת שליחות והבנה עמוקה בחשיבות החינוך, הלמידה והקניית ערכים לדור הצעיר. ולכן, אני רואה במפעל המלגות היישובי חלק חשוב במערך פעילות האגף. התורמים הינם דוגמא לתרומה בקהילה תוך מתן ערך נוסף להנצחת יקיריהם. ומקבלי המלגות, זוכים לעידוד בדרך להגשמת חלומם בתחום ההשכלה ורכישת מקצוע.

השנה אנו מציינים 74 שנים לעצמאות מדינת ישראל. מנין השנים (ע"ד) מגלם בתוכו את משמעות המושג עד - נצח. ההיסטוריון והסופר אמריקאי הנרי ברוקס אדמס, אמר ש "מורה משפיע על הנצח, הוא לעולם לא יוכל לדעת היכן משפיעה השפעתו והיכן היא מסתיימת". ואכן, להבדיל ממקצעות רבים אחרים, החינוך מגיע עם יכולת השפעה שלא ניתן להשיגה כמעט באף תחום אחר. למפעל המלגות היישובי ישנה היכולת והזכות להיות גורם המשפיע על הנצח של הקהילה במושבות ושל כל אחד ואחד ממקבלי המלגות.

יום העצמאות ה-74 עומד בסימן "יד פוגשת יד אחות". מדינת ישראל מצדיעה לאזרחיות ולאזרחים אשר תורמים תרומה יוצאת דופן לבנייתה של חברה ישראלית טובה יותר, הפועלים למען חברה מכלילה, בונים קהילות וחיבורים, מקדמים שוויון הזדמנויות, קירוב לבבות ואחדות ישראלית. מורכבותה של החברה בישראל והמרקם האנושי המגוון שלה משתקפים גם במערכת החינוך, בחיי התרבות והקהילה במושבות. אני מאמינה שהאווירה, המסרים וההנחיות מצד פרנסי הישוב ונבחריו לאורך הדורות הביאו את מערכת החינוך במושבות, להישגים והצלחות בית ספרים ואישיים של תלמידים והם שבונים את נצחיות שיבת העם לארצו. מפעל המלגות היישובי הוא אחד מהדוגמאות לרוח המושבות להיותנו גן פורח שביל אליו ודרך.

מכובדי התורמים, תודה מקרב לב על תרומתכם לאורך השנים והיותכם דוגמא אישית לנתינה. יקירי מקבלי המלגות, ברכות ואיחולי הצלחה בהמשך דרכם.

בברכה
גלית אלדר

מפעל המלגות היישובי תשפ"ב

עוד
עולם - לנצח לעולם לחמיד
תקופה שאין לה סוף ובה בעת
מציינת גבול של זמן, מקום וכמות.
עד המקום אליו הולכים, מתקדמים ושואפים.

וצד לשערי הקיץ
בוודאי נגיע
צוד מצד אם לא צכסיו.
וצד לשערי הקיץ
בוודאי נגיע
כי דרכנו לא לשווא.

(מתוך השיר אל הדרך, שמרית אור)

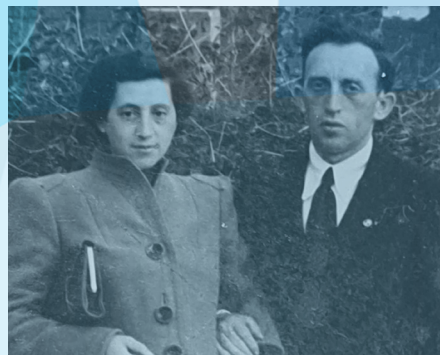
מלגה ע"ש שרה וגד וינר ז"ל

בשנת 1993 הוקמה קרן מלגות לזכרם של שרה וגד וינר ז"ל. הקרן הוקמה במטרה לסייע לסטודנטים ולאפשר להם לימודים אקדמאיים באמצעות המלגות. שרה וגד וינר נולדו בפולין, היו במחנות המוות וחוו את השואה על בשרם, כאשר מרבית משפחתם נספתה בשואה. בשנת 1948 עלו ארצה והקימו את ביתם בבנימינה. בעבודה קשה כשהם גוברים על קשיים קיומיים לא מעטים, החלו בחיים חדשים. כל ימיהם היו ציונים ואוהבי העם והמדינה, ולמרות שחזרו שבורים מהתופת, הקימו בית לתפארת ונהגו בכל אדם בכבוד ובאהבה. משהלכו לעולמם, מצאנו לנכון להנציח את זכרם במתן מלגות לצעירים בני בנימינה הלומדים במוסדות להשכלה גבוהה לאחר שירות צבאי או שירות לאומי. אין זמן מתאים יותר מתקופה זו - מייד לאחר יום העצמאות - לחלק מלגות על שמם של שרה וגד וינר ז"ל, משום שהדבר ממחיש את תקומת ישראל. אנו מודים למר מוטי קירמאייר, שהיה ראש המועצה המקומית בבנימינה, שאפשר לנו להתחיל במפעל המלגות וליווה אותנו לאורך כל הדרך.

תודה למר איתי ויסברג, ראש המועצה הנוכחי, על תמיכתו בהמשך פעילות הקרן.

אנו מאחלים למקבלי המלגות הצלחה בלימודים ובדרך בה ילכו.

הקרן ע"ש שרה וגד וינר מעניקה 2 מלגות

מלגה ע"ש חנה ויוסף בויס ז"ל

יוסף יליד פולין, חניך ומפקד בבית"ר. עלה לארץ בשנת 1935, בוגר פלוגות הגיוס של בית"ר בראש פינה ובמשמר הירדן. אסיר אצ"ל בכלא עכו ובכלא לטרון בתקופת המנדט הבריטי. איש ספר ועט, צייר מחונן וחקלאי בנשמתו. אוהב אדם ואדמה, מדריך חקלאי למתיישיבי בית"ר ביישובי אלונה. חנה לבית זינגר, ילידת פולין, חניכת בית"ר. עלתה לארץ בשנת 1937. למדה בבי"ס ויצ"ו בתל אביב וחברה פעילה באצ"ל. השניים נישאו בשנת 1942 ובספטמבר 1943 הצטרפו לגרעין בית"ר בתל צור ובשוני, שלימים הקים את מושב נחלת ז'בוטינסקי. חנה, אשה אוהבת ספר, אופטימית וסובלנית. כחובבת זמרה, נמנתה על מקהלת "רון דור" אשר שמה לה למטרה לשמר את שירי בית"ר והמחצרות. שותפה נאמנה וחרוצה ליוסף - לעבודה במשק החי, בכרמים ובמדגרות האפרוחים, כששירת הסופרן שלה מלווה את כל עשייתה. הוריהם של זאביק ז"ל, אליעזר ורוחלה יבל"א.

המלגה מוענקת ע"י אליעזר בויס, יאיר ורוחלה ברקאי בויס

מלגה ע"ש ח"כ זאב דוד בויס ובנו סמל אמיר בויס ז"ל

זאביק נולד בשנת 1943 לחנה ויוסף, חלוצים, בית"רים וחברי אצ"ל. נקרא על שם זאב ז'בוטינסקי ראש בית"ר ודוד רזיאל מפקד האצ"ל. גדל בנחלת ז'בוטינסקי התחנך והדריך בתנועת בית"ר, שיחק כדורגל בבית"ר בנימינה. שירת כקצין בצה"ל. עם שחרורו למד באוניברסיטה העברית היסטוריה וספרות. העתיק את מגוריו לקריית גת, שם גדלו ארבעת ילדיו. במשך 18 שנים זאביק עסק בחינוך והוראה וניהל את ביה"ס התיכון רוגוזין, הקרוי היום על שמו. רכב על אופנוע BSA, שנת 1942, אהבתו הגדולה. לימים שימש כראש העיר קריית גת במשך 10 שנים. בתקופת כהונתו קלטתה העיר עולים רבים ממדינות חבר העמים ומאתיופיה וחברת אינטל הקימה מפעל אלקטרוניקה חדשני בעיר. בשנת 1996 נבחר לכנסת והיה ח"כ ושר בממשלות ישראל. זאביק, מחנך בכל רמ"ח איבריו, הטביע את חותמו על דורות של תלמידים להם הנחיל ערכים של מצוינות, מעורבות, עשייה משמעותית, אהבת ארץ ישראל ואהבת האדם. נפטר בשנת 2011 ונטמן באדמת בנימינה.

בנו, אמיר, נפל בשנת 1992 בעת שירותו הצבאי. אמיר (משה) בויס נולד ביום כיפור בירושלים בשנת 1972 וגדל בקרית גת. למד בתיכון רוגוזין וסיים כיתה יג' במגמת אלקטרוניקה. היה מעורה בחברת הילדים, פעיל במועצת התלמידים ובחבורת הזמר. במקביל היה חבר ומדריך בתנועת הנוער בית"ר. היה כדורסלן מצטיין ושיחק בקבוצה המקומית. התגייס לחיל השריון, סיים קורס מפקדי טנקים והוצב בחטיבה 7. אמיר היה יפה תואר, עם חיוך כובש, עלם חמודות, מקובל ואהוב מאוד. ביום ל' בניסן תשנ"ב 3.5.1992, נפל בעת מילוי תפקידו ונקבר בבית העלמין הצבאי בקרית גת.

המלגה מוענקת ע"י אילנה בויס, אליעזר בויס, יאיר ורוחלה ברקאי - בויס

מלגה ע"ש דבורה וראובן ברקאי ז"ל

להנצחת בני משפחתה של דבורה לבית טפר שנרצחו כולם בשואה, כנראה ביער פונאר.
הוריה ברוך ורייזל טפר,
אחיה התאום לולק טפר,
אחיה פדיה טפר,
אחיה מישה טפר, אשתו ובנם יענקל טפר,
אחותה ניוטה, בעלה זוסל סלומינסקי וילדיהם אברשה ולילינקה.

בתמונה אחותה ניוטה,
והילדים אברשה ולילינקה.

המלגה מוענקת ע"י רוחלה ויאיר ברקאי בנים

מלגה ע"ש מלכה'לה ואביקה טפרברג ז"ל

הורינו, מלכה'לה ואביקה טפרברג ז"ל, היו מן הדמויות המיוחדות שידעה גבעת עדה. דמויות ששילבו בתוכן מורשת, חקלאות שורשית, עזרה לזולת ותרומה לקהילה.

אבא, דור שלישי למייסדי גבעת עדה ודור שביעי בארץ ישראל, נולד בבית טפרברג, באחד משמונת בתי המייסדים במושבה, ברחוב הראשונים בשנת 1937. אמא, נולדה בגטו וילנה בשנת 1941, נמלטה בעזרת הוריה מזרועות האימה של הנאצים ולאחר תלאות וקשיים, הגיעה עם קום המדינה לבנימינה. אז, בתחילת שנות השישים, כשדרך עפר חיברה בין בנימינה לגבעת עדה וכלי התחבורה היו עגלה וחמור, החל סיפור האהבה המופלא שנמשך 40 שנה. שניהם, דמויות אהובות במושבה שכל חייהם רק עזרו לזולת, נתנו ונתנו, בשקט, בסתר, ואהבתם לבריות, הרצון לעזור לחלש, לתמוך בחולה ובחבר במצוקה היו נר לרגליהם וסימן ההיכר שלהם. בית טפרברג, היה בית פתוח לכולם, בית שאוזן קשבת והרבה אהבה היו בו בשפע, בית שהמשיך את המסורת המשפחתית מזה דורות של נתינה ותרומה לקהילה. אנחנו, הדור הרביעי והחמישי במושבה, ממשיכים היום להגשים את חלומם של הורינו. אבא רצה שנגדל זיתים ונייצר שמן זית, לכן פיתחנו את המותג "עץ השדה" לזכרו, כי כמו שנאמר במקורות "כי האדם עץ השדה", משפט שמאפיין את אבא. את מעון הילדים שאמא ניהלה במשך עשרות שנים, קראנו על שמה "המעון של מלכה'לה", אימצנו אותו והפכנו אותו למעון "ירוק" השם דגש על חיים הרמוניים עם הסביבה, אקולוגיה ומחזור. הורינו חלמו, כי לעת זקנה יהפכו את חצר ביתם לחצר מבקרים ויספרו שם את ההיסטוריה המשפחתית השלובה בסיפורה של המושבה שכה אהבו - גם את זה עשינו, וחצר ביתנו היא דגל לפועלם של ההורים. למרות מותם בטרם עת הם הותירו מורשת מפוארת ועשירה

במעשים טובים ואנחנו, דור ההמשך, ממשיכים את מפעל חייהם ומניפים אל על את נס המשפחה.

אבא נפטר בשנת 2000 ממחלה אמא נהרגה בתאונת דרכים
בשנת 2004 שניהם היו בני 63 במותם. יהי זכרם ברוך

משפחת טפרברג מעניקה מלגה 1

מלגה ע"ש בוגרי מחזור כ"ז בי"ס אשכולות

אליעזר בן רינה ואברהם לוי

נולד באיזמיר שבטורקיה בשנת 1946.

עלה לארץ עם משפחתו שהתיישבה בשיכון בבנימינה ב-1947. סיים את לימודיו בבית ספר העממי בבנימינה. למד בנעורים במגמה מקצועית נגרות ומכונאות. שירת בחיל רפואה והיה חובש. נשא לורדה חברתו מבית הספר היסודי, נולדו להם שלושה ילדים הקים בית ומשק לתפארת. נקטף בן 54, בספטמבר 2000 בתאונת דרכים מחרידה.

בני וינריב בן הניה ונתן

נולד בנחלת ז'בוטינסקי 1948 למד בבי"ס עממי בבנימינה, תיכון במקווה ישראל, שירת בסיירת שקד המיתולוגית. את לימודיו האקדמאים השלים באו' קולומביה בניו יורק. עבד כמנהל בתעשייה האווירית בפרויקטים רבים ושיא הקריירה שלו השלמת מטוס המנהלים גלקסי. גר ברמת אפעל עם אשתו נילי ו-3 ילדיהם. היה פעיל בקהילה והיה איש עם לב גדול ועשייה למען הציבור. נפטר ב-9 לנובמבר 1998 והוא בן 50 בלבד.

אלי (אליעזר) בן שרה יוסף לייטנר

למד בבי"ס העממי בבנימינה, תיכון במקווה ישראל התגייס לשריון והיה למפקד טנק. נשא לרותי ונולדו להם שתי בנות. אלי נפל ברמת הגולן, באזור חושנייה, בלילה 7.10.1973. עת שעט עם חבריו בגדוד המילואים הראשון של השריון שעלה לרמה במלחמת יום-הכיפורים, לחסום את התקדמות האויב. בן 26 בנופלו.

אליעזר אהרון ז"ל

נולד ב 31/1/1947 ועלה ארצה עם הוריו בשנת 1949. התיישבו בבנימינה ולמד בבית הספר המקומי. לאחר שהתייתם מאמו בגיל 19, לקח אחריות על אחיו הצעירים ועזר רבות בפרנסת הבית. נישא לבלה שהייתה בת כיתתו ובת בנימינה. בצעירותו שיחק בקבוצת הכדורגל של הפועל בנימינה. שימש בתפקידי ניהול בכירים בבנק הבינלאומי הראשון. הותיר אחריו אלמנה, 3 בנות ועשרה נכדים. יהי זכרו ברוך

מלגה ע"ש בוגרי מחזור כ"ז בי"ס אשכולות

מאיר לרנר בן רבקה ומשה

נולד 1947 באיטליה. עלה בגיל שנה לארץ עם הוריו לבנימינה. למד בבי"ס עממי במושבה ולאחר מכן עבר ללמוד בקיבוץ מחניים שבצפון. שירת כלוחם בחטיבת גולני ובחיל התותחנים. נישא למזל ויחדיו ילדו וגדלו שלושה ילדים. עבד בגני רמת הנדיב. מאיר היה אדם צנוע שהעניק למשפחתו ביטחון, חום ואהבה. נפטר לאחר מחלה קשה בן 62 היה במותו.

פרץ בן לניצולי שואה, צבי ואסתר שטנגל

נולד ב-1947 בגרמניה. בשנת 1949 עלתה המשפחה לארץ והתיישבה בבנימינה. פרץ למד בביה"ס היסודי והתיכון בבנימינה, המשיך כעתודאי באוניברסיטת חיפה וסיים לימודי מקרא והיסטוריה. שירת במחלקת ההיסטוריה של צה"ל ובהמשך למד לתואר שני בהיסטוריה באוניברסיטת ת"א. התחתן עם שרה ונולדו להם שני ילדים. היה מנהל שירות התעסוקה לאקדמאים בחדרה. נפטר בן 56 באופן פתאומי. יהי זכרו ברוך.

פנינה בכר, בן לוי - בת אסתר ואליהו

ממתיישביה הראשונים של שכונת יעקב. ילידת 1947 למדה בי"ס העממי בבנימינה. נישאה וגידלה את 4 ילדיה במסירות ואהבה. זכורה כאשה טובה מאוד שהמשפט שהיה נר לרגלה היה: "מה ששנא עליך אל תעשה לחבריך".
סתתא ל-11 נכדים. נפטרה י"ד באב תשס"א 3/8/2001 בת 54.

יואב ברקת, (זינזיכה) בן אברהם ורבקה

נולד ב-1948 בבנימינה, רבקה אימו ילידת חיפה נישאה לאברהם בשנת 1922. אברהם הגיע לבנימינה והוא בן 6 שנים, אימו רבקה עבדה בקטיף היסמין שלימים הפך להיות היקב בבנימינה. יואב למד בבי"ס היסודי אשכולות בבנימינה והמשיך באורט נתניה. בצבא שירת בחיל החימוש שם הכיר את שוש והם נישאו, נולדו להם 2 ילדים וחמישה נכדים.
יואב נפטר בשנת 2016 והוא בן 68 בלבד. יהי זכרו ברוך.

מלגה ע"ש יוסף וקרולה גולדנברג ז"ל

יוסף נולד ב- 28.02.1913 בבוקרסט, רומניה. בן למשפחת פליטים יהודים מוינה שבאוסטריה שברחו לרומני במהלך מלחמת העולם הראשונה. יוסף התחנך בבית ספר גרמני לבנים ודבר גרמנית ורומנית. בשנת 1941 התחתן עם קרולה לבית הייר כץ ושנה לאחר מכן נלקח למחנה ריכוז ועבודה בטרנסניצ'ריה. במהלך המלחמה ברח מהמחנה על גבי משאית מלאה בבולי עץ ונמלט ליערות ברוסיה שם חבר לפרטיזנים ולחם איתם עד סוף המלחמה.

עם סיום המלחמה חזר יוסף לביתו שבבוקרשט לאחר היעדרות של כמעט ארבע שנים במהלך משפחתו לא ידע דבר על אודותיו

ב- 30.08.1964 עלה יוסף לארץ עם משפחתו והפך לאזרח עובד צה"ל. במקצועו היה אחראי לשיקום טנקים שחזרו מן הקרב. הלך לעולמו בדצמבר 1987
קרולה נולדה בבוקרסט רומניה ב- 14.12.1921.

נכדה בכורה לרב שמואל ניידמן. גדלה והתחנכה בבית הספר הפרוטסטנטי לבנות בבוקרסט. דברה גרמנית, צרפתית ורומנית. פעילה ותורמת למען המדינה שבדרך. במלחמת העולם השנייה הלכה עם טלאי צהוב. בשנת 1941 התחתנה עם יוסף גולדנברג וגידלה את בנו לאחר שנעלם יום בהיר אחד לכמעט ארבע שנים במלחמה. הייתה רואת חשבון במקצועה ובהשכלתה. עקב היותה אקדמאית היתה מסורבת עליה 8 שנים במשטר הקומוניסטי ברומניה. אחרי המלחמה המשטר הקומוניסטי מנע ממנה עבודה בתחום הפיננסי ושלח אותה לכפרים נידחים ברומניה ללמד את האיכרים קרוא וכתוב. בשנת 1964 שוחררה עם משפחתה לעזוב את רומניה ועלתה לישראל. הלכה לעולמה בשנת 2002

המלגה מוענקת ע"י נכדיהם יואב ויניב ג'ראסי עזיון.

מלגה ע"ש רחמים מינו זוארץ ז"ל

אבינו, רחמים מינו זוארץ, נולד בבנגאזי שבלוב בשנת 1932 למשפחה מכובדת ומבוססת בקהילה היהודית. ילדותו המאושרת נקטעה בטרם מלאו לו 10 שנים. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה, האיטלקים ששלטו בלוב, הצטרפו לגרמניה הנאצית. דבר אשר הוביל לגל של רדיפות יהודים ושליחתם למחנות הריכוז. משפחתו של אבי הצליחה להימלט ממסע הרדיפות האכזרי והמסוכן של הנאצים, אך הם נותרו כמעט חסרי כל. כילד קטן, הצליח מינו לשרוד במאבק היומיומי למלא את בטנו בשביל לחיות. כבר אז הבין, שהאחריות על קיומנו ואיכות חיינו כיהודים תלויה רק בנו. לקראת סוף המלחמה, באחת ההפצצות הבריטיות, לא רחוק מבית המשפחה, נהרגו אביו פינחס, אחותו ואחיו הגדולים נורמה ושלום. הוא עצמו נפצע קשה, אך ניצל. בסיומה של המלחמה החל אבא במסע ארוך ומפרך לארץ ישראל. הוא יצא לדרך בגפו ללא מסמכים או רכוש כשהוא משאיר בלוב את שארית משפחתו. השתלבותו המהירה בכור ההיתוך של החברה הישראלית נעשתה ללא פשרות, ללא רגשי נחיתות ובנחישות להיות שווה בין שווים. אבא למד בפנימייה בבן שמן במסגרת עליית הנוער, שם הפגין כושר לימוד מהיר וחשיבה מעמיקה. במקביל ללימודיו עבד במשק החי של כפר הנוער ומהר מאד התבלט בזכות "ידי הזהב" שלו ויכולתו לתכנן, לבצע ולפתור בעיות מכאניות והנדסיות. הוא אותר כבעל כישרון יוצא דופן ונשלח ללמוד בבית ספר תיכון מקצועי "אורט". באותה תקופה עלו בני משפחתו לארץ, אמו מיסה (גליה), אחותו ורה ואחיו חיים (ויטו) ואהרון (אלדו). הם הגיעו חסרי כל ואבא הפך לראש המשפחה. אבא נאלץ להפסיק את לימודיו והחל לעבוד על מנת לפרנס את המשפחה שהתגוררה במעברת העולים בחבצלת השרון. תוך כדי כך דאג שאחותו ורה תלמד לימודי אחיות. לימים תהפוך ורה לאחות אחראית במחלקת היולדות בחדרה.

בשנת 1952 התגייס אבא לצה"ל ושירת כקשר. כך צורף ליחידה 101 כקשר היחידה. מתקופה זו היו לו סיפורים מרתקים ומסמרי-שיער על הפעילות וההווי של יחידה פורצת דרך זו. לאחר שחרורו המשיך אבא ליישם את ההבנה שחינוך והשגת ידע תוך שימת דגש על ערכים של גלוי אחריות וחתימה למציאות אישית הם תנאי להצלחה בחיים. הוא רצה שמה שנמנע ממנו בילדותו לא יחסר לבני משפחתו, לפיכך דאג שאחיו אלדו יצטרף לפנימייה הצבאית וילמד בבית הספר הריאלי בחיפה. אבא דרש ממנו להשקיע, להצטיין ולהצליח בלימודים. כך הפך צעיר האחים לבוגר הפנימייה הצבאית ולקצין בכיר בצה"ל. לימים הציב בפנינו, ילדיו, אותן דרישות שדרש מאחיו - להשקיע בלימוד ובחינוך שלנו ושל ילדינו. על מנת להנציח את זכרו ולשמר את מורשתו החלטנו להקים קרן אשר תעניק מלגות לימודים לתלמידים מצטיינים. אנו מקווים ומאמינים כי בדרך זו יגיע המסר של אבינו למשפחות רבות ככל הניתן.

מלגה ע"ש אילזה ורחביה אלטשולר ז"ל

רחביה נולד במרחביה בשנת 1915 והיה בנם בכורם של שמאי וחיה אלטשולר אם לאוריאל אלטשולר, חנה, מיזל ורחל גורן. הוריו ניהלו את החוות החקלאיות במרחביה, יבנאל ומגדל, ובשנת 1925 הגיעו להתיישבות בבנימינה. את לימודיו בבית-הספר היסודי התחיל במושבה רחובות ולאחר מכן בטבריה ובבנימינה. בשנת 1928 למד בבית-הספר מקווה-ישראל. היה ממפקדי ההגנה בבנימינה וממקימי יחידת המיעוטים בצה"ל. בשנת 1941 נישא לאילזה הולץ בת לארנה ומקס. אילזה נולדה בשנת 1920 בברלין ועלתה ארצה בת 12. הוריה הקימו את מלון "הולץ" בבנימינה. אילזה עזרה בניהול המלון. היתה אישה אצילה ואינטלגנטית, פעלה בסניף ויצו המקומי. וניהלה משק בית לדוגמה. אילזה נפטרה בשנת 2012 בהיותה בת 91 וחצי. רחביה הקים משק חקלאי לתפארת, פרדס, כרם וגידולי מקשה ושדה והיה בין הבוקרים הראשונים בארץ שהקים עדר בקר לבשר במרעה לאחר שהיה שותף למשלחת שהביאה ארצה בקר מטורקיה ויוגוסלביה שהיווה את הבסיס לעדר הבקר לבשר בישראל. היה פעיל בהתאחדות האיכרים במיוחד בנושא ההתיישבות במצפים, וכן פעיל ציבור בכל התחומים.

דמות צברית שובבה, רוכב סוסים מושבע שבאחת הרכיבות נפל מהסוס ונשאר נכה עד יומו האחרון. על אף נכותו היה פעיל וחרוץ וטוב לב עד שליבו הכריע אותו בשנתו ה-68 בטיול בארה"ב. השאיר אחריו שתי בנות דרורה וורד ועדנה קישון ובן יחיעם אלטשולר שממשיך את דרכו החקלאית.

מלגה ע"ש אפרים גרוס הי"ד

אפרים (פרויקה) גרוס נולד 19/11/1937 בחיפה, להוריו שפרינצה ויעקב גרוס. בשנת 1939 עברה המשפחה להתיישבות תל צור, השוכנת על פרשת הדרכים זכרון בנימינה גבעת עדה, במקום בו נמצא היום בי"ס אורט בנימינה. אפרים, זהוב התלתלים, היה ילד נחבא אל הכלים, עדין ורגיש. תמיד היה מסודר, נקי ודייקני. מעולם לא ניכר עליו שהיה ילד יחיד להוריו. מורתו הראשונה לוסי אלטשולר אמרה: "הוא היה מאותם התלמידים, אשר גם לאחר שנים רבות יש למורה רצון לגשת אליו, לשאול לשלומו ולהיות שותף בשמחתו ובצערו". כשפרויקה היה בן שמונה, נאסר אביו על ידי צבא הבריטי ונשלח לגלות באריתריאה. פרויקה נשאר עם אימו כשהוא לא עוזב אותה לרגע. ב-1946 עברו לנחלת ז'בוטינסקי. את לימודיו בבית הספר התיכון עשה בתיכון המקומי בבנימינה. הוא הרבה בקריאת ספרים וכתב רשימות, פיליטונים וחיבורים. אפרים היה פעיל מאוד בתנועת הנוער בית"ר, ולימים היה מפקד מעוז בית"ר בנימינה, כשהוא מתבלט בדאגתו ובמסירותו לחניכיו. במסגרת פעילותו בבית"ר, גילה התעניינות רבה בענפי ספורט שונים והצטיין במיוחד בטניס שולחן. כבן להוריו החקלאים סייע בכל עת בעבודה במשק החקלאי. מיד אחרי בחינות הבגרות התגייס אפרים לצה"ל והוצב לשרות בחטיבת גולני. ביום העצמאות 1965 נבחר אפרים להיות אחד מהחיילים המצטיינים שהתייצבו בפני נשיא המדינה. בבוקר ה-1 בנובמבר 1956, במבצע קדש, בקרב על רפיח, עלה אפרים בראש כיתתו ונפל בקרב. הוא הובא לקבורה בבית העלמין הארעי בבארי וכעבור שנה הועברו עצמותיו לקבורה בבית הקברות הצבאי בבנימינה. כאשר נפל, נמצאו בכיסיו שלושה דברים שהיו יקרים לו מכל: תעודת אזרח המדינה, תמונות הוריו ותעודת בית"ר. אלה סמלו את חייו: אהבה למולדת, אהבה להורים ונאמנות לרעיון ולחזון בהם דגל.

מלגה ע"ש בן ציון ובת ציון קשת ז"ל

אבי, בן-ציון קשת נולד בריגה, לטביה, בשנת 1914. בגיל צעיר החל בפעילות בתנועת בית"ר, והיה ממפקדי בית"ר באסטוניה. בגיל 19, בשנת 1933, עלה לישראל והיה מפקד פלוגת בית"ר בראש פינה. כאשר הוקם הארגון הצבאי הלאומי (אצ"ל) שנלחם לגירוש הבריטים מהארץ, התגייס לאצ"ל והיה אחד מהמפקדים הבולטים. בין השנים 1936-1939 נעצר פעמים רבות על ידי הבריטים והיה אסיר בכלא ירושלים, בכלא עכו, בלטרון, במחנה מזרע ובבתי המעצר ביפו ובצפת. ב-1944 הוגלה על ידי הבריטים לאפריקה, והיה אסיר במחנות עד 1948. כשחזר ארצה, החל בפעילות בתנועת החירות והיה יו"ר המשרד שטיפל בשיקום הלוחמים הפצועים והמשפחות השכולות של לוחמי האצ"ל והלח"י. בשנת 1969 נבחר לכנסת השביעית והשמינית ושימש סגן יו"ר הכנסת ויו"ר ועדה שטיפלה באסירים, בבתי סוהר ובסוהרים. בשנת 1979 נבחר כיו"ר הוועד הפועל של המועצה הציבורית למען יהודי ברית-המועצות וטיפל בעולים מרוסיה. בשנת 1982 נבחר כיו"ר הנהלת מכון ז'בוטינסקי בישראל המטפל במורשת בית"ר והאצ"ל.

בן ציון קשת נפטר בי' באב תשמ"ד (1984).

אמי, בת-ציון ליון, נולדה במזכרת-בתיה בשנת 1918 למשפחת איכרים גאה ממייסדי המושבה. אמא היתה עזר כנגדו של אבי בכל שנותיו ועיסוקיו הפוליטיים והחברתיים. אני גאה באמי על הכוח, שהנחילה לו ועל עמידתה החזקה בכל שנות המאסר של אבי בכלא הבריטי. בת-ציון קשת נפטרה בנובמבר 2006. בשם משפחתנו ולכבוד זכרם של הוריי, אנו מעניקים את המלגות לעידוד החינוך.

מלגה ע"ש שולמית ויהודה רובינשטיין

התרומות לזכרם מוענקות בשמם של בתם חנה לביא ונכדותיהם, יפעת גולדשטיין, נירית לביא אלון ורינת לביא חבה ובני המשפחה.

שולמית ויהודה, ממייסדי נחלת ז'בוטינסקי.

שולמית רובינשטיין ז"ל לבית לויטן, נולדה ב-1914, בליטא. לאחר מלחמת העולם הראשונה עברה עם משפחתה לליבאו שבלטביה, ובהיותה בת 16 הצטרפה שם לבית"ר. טרם עלייתה הספיקה ללמוד בקונסרבטוריון למוזיקה. ב-1935 עלתה לארץ ישראל עם גרעין בית"ר והצטרפה לפלוגות העבודה של בית"ר בראש פינה ובנהריה, שם הכירה את יהודה.

יהודה רובינשטיין ז"ל, נולד ב-1910, על גבול פולין וצ'כוסלובקיה. בהיותו בן 15 הצטרף לשורות בית"ר בקרקוב ובהמשך היה חבר בבית"ר באנטוורפן, בלגיה. עלה לארץ בעלייה בלתי לגלית ב-1933, שירת בפלוגות הגיוס בראש פינה ובנהריה.

את חייהם כזוג נשוי וכהורים הם החלו בנהריה בפלוגות העבודה של בית"ר. בערב חג השבועות 1939, הגשימו את חלומם להתיישבות בארץ ישראל ועלו עם בתם חנה בת השנתיים ויחד עם חברי תנועה נוספים ליישוב חומה ומגדל - תל צור. בהמשך היו המשפחה הראשונה שעברה לשוני, שם היה בסיס של האצ"ל שהם לקחו חלק בהפעלתו.

ב-1946, יחד עם 27 משפחות נוספות, בנו את בית הקבע שלהם בנחלת ז'בוטינסקי. מכיוון שביתם בנחלה היה הפנימי ביותר מהכביש הראשי ולכן גם המוגן ביותר, מוקמה בו מפקדת האצל האזורית בין השנים 1946-1948.

לאחר קום המדינה ופירוק המחטרות הם ביססו את המשק החקלאי.

רבים מוותיקי המושבה של היום, הצעירים של פעם, עוד זוכרים את יהודה על הטרקטור, מבצע עבודות שונות.

לאחר שנים רבות שולמית חזרה אל המוזיקה ולימדה בבתי ספר בסביבה, באלונה ובנימינה וכן לימדה בביתה תלמידים רבים נגינה בחלילית ובפסנתר. רבים זוכרים את הקונצרטים שהקפידה לערוך מדי שנה בחצר הבית.

מלגה ע"ש ויטוריו (ויקטור) גבצו ז"ל

ויטוריו נולד בעיר טריפולי שבלוב בשנת 38. בגיל 6 נרדפה משפחתו ע"י הנאצים ונאלצה לעזוב את ביתה ולברוח ממקום למקום. בשנת 1952 עלה ויטוריו לארץ דרך איטליה והשתקע עם משפחתו בזיכרון יעקב. בשנת '56 התגייס ויטוריו לצה"ל ושירת גדוד 13 של חטיבת גולני. בשנת 1962 התחתן ויטוריו עם חנה רעייתו שתבדל"א ובני הזוג הקימו את ביתם בבנימינה, לבני הזוג נולדו 5 ילדים ו 17 נכדים. ויטוריו עבד שנים רבות בחקלאות ולאחר מכן עבד כפועל ייצור במפעל הצמיגים אליאנס עד לפרישתו לפנסיה. ויטוריו היה אדם צנוע, ואהוד על מכריו ושכניו בבנימינה, פעל במשך שנים רבות בהתנדבות בטיפוח בית הכנסת של בני העדה הטריפוליטאית ונודע באירוח מתפללי בית הכנסת ביד רחבה ונדיבה. בשנת 2011 הוכר ויטוריו כניצול שואה ונבחר ע"י פרויקט 'לדורות', המנציח את סיפורי ניצולי השואה, לייצג את קהילת יהודי טריפולי שבלוב אשר נפגעו ע"י הנאצים וקיבל תעודת הוקרה שהוגשה לו ע"י ראש הממשלה. בחודש מרץ 2012 הלך ויטוריו לעולמו לאחר שחלה במחלה קשה. מלגה זו מוענקת לסטודנטים תושבי בנימינה/גבעת עדה ע"י חנה גבצו תבדל"א להנצחת זיכרו של ויטוריו.

מלגה ע"ש שושנה ונתן ברגמן הי"ד

משפחת ברגמן חיה בעיר צ'סקיטשין שבצ'כוסלובקיה. המשפחה רובה ככולה נרצחה במחנות ההש"מדה שבפולין בלזק ואושוויץ. 7 בני משפחת ברגמן שנרצחו בשואה: סבתי חיה ברגמן בנה שמואל אשתו דינה ובנם הפעוט מנחם ברגמן בנה יצחק ברגמן נכדותיה אסתר וגיטה (אחיותיי) בנותיהן של נתן ושושנה ברגמן

הורי, נתן ושושנה ברגמן "שני אודים מוצלים מאש" שרדו בדרך לא דרך את המחנות הנוראיים אוש"וויץ ומטאהאוזן, חזרו בתום מלחמת העולם לביתם שבצ'כוסלובקיה והקימו מחדש את התא המש"פחתי במסגרתו אני נולדתי.

עם קום המדינה עלתה משפחתנו המצומצמת ארצה ותקעה יתד במושבות השומרון בזיכרון יעקב. אבי נתן ברגמן היה לאיש ציבור ידוע ומכובד שבמשך שנים רבות שרת כסגן יו"ר המועצה, מנהל מחלקת החינוך, מנהל בנק דיסקונט ובעוד תפקידי ציבור רבים.

מנחם ברגב (ברגמן) נכדה של חיה ברגמן גר עם משפחתי, אשתי ג'ויס שלושת ילדינו ו-11 נכדינו באזור, רובנו בגבעת עדה.

מוכיחים במו רגלינו וידינו כי מזימת הצורר הנאצי כשלה ו"נצח ישראל לא ישקר". מלגה זו מנציחה את זכר משפחת ברגמן מחד ותורמת מאידך לנכס העיקרי של העם היהודי-חינוך.

מלגה ע"ש הטי ואדוארד רבזון ז"ל

הטי רבזון לבית היימנסון נולדה במנצ'סטר שבאנגליה. אדוארד רבזון נולד בקונטיקט שבארה"ב. אדוארד התגייס לצבא האמריקאי במלחמת העולם השנייה, אחד מתוך כ-600 אלף חיילים יהודיים ששרתו בצבא האמריקאי במלחמת העולם השנייה. אדוארד עשה את שירותו הצבאי באנגליה שם הכיר את הטי היימנסון. השניים נשאו באנגליה ולאחר תום המלחמה עברו לגור בארה"ב. בתם היחידה ג'ויס נולדה בסן ברנרדינו קליפורניה. לימים ג'ויס פגשה בארה"ב חייל ישראלי מנחם ברגב, עלתה בעקבותיו לישראל נישאו והקימו משפחה ענפה שנטעה שורשיה בזכרון יעקב ובגבעת עדה. אדוארד נפטר בשנת 1986 ונקבר בריאלטו שבקליפורניה. הטי האריכה ימים. בערוב ימיה עלתה גם הטי לישראל וגרה בסמוך למשפחת בתה ג'ויס ומנחם ברגב בזכרון יעקב, שם זכתה ליהנות מנכדיה והנינים שלה. הטי נפטרה בשנת 2006 ונקברה בזכרון יעקב.

מלגה נתרמה ע"י ג'ויס ברגב לזכר הוריה אדוארד והטי רבזון ז"ל.

ארגון "יד ליד" מעניק | 2 מלגות

ארגון "יד ליד" הוקם בשנת 1998.

"יד ליד" הינה חנות בגדים ופריטים מיד שנייה. כל תכולת החנות מקורה בתרומות של אנשים טובים. "יד ליד" הוא פרויקט התנדבותי ומטרתו לעזור לאוכלוסייה נזקקת. הדבר נעשה ע"י מכירת בגדים ואביזרים במחירים סמליים לכלל האוכלוסייה. כל ההכנסות ממכירת הפריטים הם קודש לסיוע לנזקקים תושבי בנימינה.

הפעילויות מתבצעות בשיתוף מחלקת הרווחה והמחלקה לחינוך במועצה ועם מנהלי בתי הספר. בהזדמנות זו אנו מודים לכל האנשים הטובים המפעילים את המקום, למוסרים לחנות בגדים וחפצים, ובעיקר - לקונים.

המועצה המקומית בנימינה גבעת עדה מעניקה 6 מלגות

ע"ד 74

שיר נצח | ציון מתתיהו

ספור לי, מולדת
ישן נושן,
על הרים וכנרת
רקמתי רומן.
בפי נשקתי עפריך
וברגלי ליטפתי שבליך.
מתקו לי כדבש
מזמור שרתי אליך-שיר נצח על בית המקדש.

מפעל המלגות היישובי תשפ"ב

מקבלי המלגות מספרים על עצמם

כהן שחר

גרה בבנימינה. סטודנטית שנה ב' להנדסת מערכות מידע בטכניון בתיכון עסקה בפעילויות. בוגרת תוכנית "מצוינות תיאטרון" בהנחיית אביטל וייס. בצבא שירתה כתומכת לחימה בחיל הים באילת על ספינת גוררת.

רכלבסקי רז

בן בגבעת עדה. סטודנט שנה א' בפקולטה להנדסה בחוג הנדסת חשמל באוניברסיטת אריאל. בוגר מערכת החינוך של המושבות. בצבא שירת בסדיר ובקבע בחיל האוויר בלהק מודיעין. ממשיך לשרת במילואים ולקח חלק פעיל במבצע "שומר חומות"

בר עמית

בת בנימינה. סטודנטית לעבודה סוציאלית במכללת תל-חי. בוגרת בה"ס אורט בנימינה. במסגרת מחויבות אישית בתיכון התנדבה בבית החולים רמב"ם במחלקת כירורגיה. עשתה שנת שירות עם נוער בסיכון בצפת. בשירות הצבאי שרתה כלוחמת ביחידה לחילוץ והצלה של פיקוד העורף.

עקריש אורי

בת בנימינה. לומדת במכללת תל-חי לימודי חינוך מיוחד במסלול לסיוע ושיקום באמצעות אומנות במטרה להמשיך לתואר שני בתרפיה באומנות. לאחר התיכון יצאה לשנת שירות והתנדבה עם נוער בסיכון. בצבא שירתה כתצפיתנית בגבול הצפון. לאחר קבלת הקצונה. שירתה כ- מ"מ בהכשרות, מ"מ חמ"ל בגבול הצפון ולבסוף סמ"פ בגבול איו"ש.

המועצה המקומית

בנימינה-גבעת עדה

BINYAMINA-GIVAT ADA LOCAL COUNCIL

מפעל המלגות היישובי תשפ"ב

מקבלי המלגות מספרים על עצמם

שרון מרגלית

נכדה למייסדי גבעת עדה. סטודנטית שנה ב' בחוג למדעי הצמח בפקולטה לחקלאות רחובות. הייתה פעילה בצופים. בשירות הצבאי שירתה בפיקוד הצפון בתפקיד חוקרת מודיעין אויב וממשיכה גם כיום לשרת במילואים.

שטיין שירה

גרה בגבעת עדה. סטודנטית שנה ב' בלימודי עיצוב תעשייתי בשנקר. סיימה שירות צבאי כמשק"ית ב"מ באוגדה 162.

שגיא עומר

גרה בבנימינה. סטודנטית שנה א' בתל חי לימודי פסיכולוגיה וחינוך מיוחד. התנדבה למכינה קדם צבאית ב"נחשון" מצודת יואבי. במסגרת זו ליוותה נער עם תסמונת דאון מקריית שמונה. שירתה בסדיר ובקבע בחיל הים. כיום עושה קורס חובשים במד"א, מתנדבת בארגון "פעמונים", המסייע למשפחות לכלכל את עצמן בצורה טובה ומסודרת יותר. עובדת כאם בית ומלווה רגשית של הדיירים בהוסטל לדיירים עם פיגור שכלי בתפקוד נמוך.

גולדנברג דותן

בן בנימינה. סטודנט במסלול הנדסת חשמל בטכניון, מצטיין דיקן. היה בצופים, שיחק כדורסל במועדון הכדורסל של בנימינה. וסיים את מכינת מעיין ברוך. התנדב במחנה קיץ של הסוכנות בקנדה. בשירות הצבאי שירת בחיל רגלים כמדריך צלפים.

יונה גל

נין למשפחת אפלבום מייסדי בנימינה. סטודנט לתואר במדעי המחשב באוניברסיטת בן גוריון. סיים מכינה קדם צבאית נחשון בקיבוץ שובל. שירת כלוחם ביחידת רוכב שמיים. ממשיך ומשרת במילואים.

המועצה המקומית

בנימינה-גבעת עדה

BINYAMINA-GIVAT ADA LOCAL COUNCIL

מקבלי המלגות מספרים על עצמם

רייזנר יובל

בן בנימינה. סטודנט שנה א' ללימודי פכ"מ, תוכנית רב תחומית ללימודי פילוסופיה, כלכלה ומדעי המדינה. כנער לקח חלק בתנועת הנוער חוגיי סירות של קק"ל ולאחר סיום התיכון יצא לשנת שירות בחוגי סיירות. בצה"ל שרת כלוחם ביחידה מסווגת בחיל המודיעין. ולאחר השחרור חזר למושבה ועבד כרכז נוער בחוגי סיירות.

גרבר נעמי

גרה בבנימינה. לומדת משפטים ומנהל עסקים. עשתה שנת שירות ברמת אליהו. בצבא שירתה כתצפיתנית.

פיינברג ליה

ילידת בנימינה. סטודנטית שנה א' לחינוך מיוחד במכללת סמינר הקיבוצים. בצבא שירתה כמשקית ת"ש במחנה אלון-וטיפלה באוכלוסיות מורכבות כמו חיילים בודדים, עולים חדשים, משפחות קשות.

בר רוני

בת גבעת עדה. לומדת לתואר בפסיכולוגיה במכללת האקדמית תל-אביב יפו. הדריכה בצופים. בשירות הצבאי הייתה מדריכת אב"כ בפיקוד העורף ולאחר מכן מש"קית צפ"ה.

שדה רומי

בת בבנימינה. לומדת לתואר ראשון מערכות מידע באקדמית תל-אביב יפו. הדריכה בתנועת הנוער "הנוער העובד והלומד" ובמחנה קיץ יהודי בארה"ב. שירתה בחיל חיל האוויר ושירתה בתחום המודיעין.

מפעל המלגות היישובי תשפ"ב

מקבלי המלגות מספרים על עצמם

סלאמסה הילה

בת בנימינה. סטודנטית שנה ב' לתואר במדעי המעבדה הרפואית במכללת הדסה ירושלים.

סער יובל

סטודנטית שנה א' בלימודי עיצוב פנים מבנה וסביבה במכללת שנקר. הייתה שותפה לפרויקט קהילתי של ציורי רחוב במושבה.

בלומפלד שחר

סטודנט למדעי המחשב וביולוגיה חישובית באוניברסיטה הפתוחה. שירת כמפקד וכקצין באמ"ן.

בלה רוני

בת בנימינה. סטודנטית שנה א' לחינוך לגיל הרך במכללת לוינסקי. בצבא שירתה בחיל מודיעין.

אזולאי אור

גדלה בגבעת עדה. סטודנטית שנה ג' לתקשורת חזותית בבצלאל. הדריכה בצופים. התנדבה לשירות לאומי.

ברכה עומר

בן בנימינה. סטודנט שנה ג' במסלול לכלכלה ומנהל עסקים במרכז הבינתחומי (אוני' רייכמן). התנדב לשנת שירות בתנועת הצופים. שירתה ביחידה המבצעית של 8200. במקביל ללימודים עובד כמחלק עיתונים ומאבטח במתחם בטחוני.

מפעל המלגות היישובי תשפ"ב

מקבלי המלגות מספרים על עצמם

בר רוני

בן בנימינה. סטודנט לתואר ראשון וללימודי הוראה, במדעי החברה קרימינולוגיה וייעוץ חינוכי בסלולר דו- חוגי באוניברסיטת בר אילן. התנדב לשנת שירות בתנועת הצופים. בצבא שירת ביחידת דובדבן והשתחרר בדרגת סגן.

זאבי עופרי

גרה בגבעה עדה. לומדת לתואר בעבודה סוציאלית. הייתה במכינה קדם צבאית ובשירות הצבאי מדריכת תותחנים. לאחר הצבא הדריכה במכינת "אחד משלנו" בגן שמואל ואלוני יצחק.

פרז עדן

גרה בבנימינה. סטודנטית לתואר ראשון בתקשורת באוניברסיטת רייכמן. בצבא שירתה כקצינה בחיל החינוך ביחידת הגדנ"ע והנחל..

בן אבינעם מאיה

בת גבעת עדה. לומדת לתואר בחינוך במכללת תל-חי. הדריכה בצופים. בצבא שרתה כמפקדת במערך מגל. כשהשתחררה מהצבא ריכזה כשנתיים את שבט גפן בצופים.

ברנע אורי

בן בנימינה. סטודנט מצטיין בחוג לעבודה סוציאלית באוניברסיטת בן גוריון ולקראת לימודי תואר שני במסלול לניהול ארגונים קהילתיים. רכז בארגון פר"ח בבית ספר תיכון ב"ש.

ע"ד 74

נצח ישראל לא ישקר

"היהודי הוא סמל הנצחיות. מי שעינויים
והרג של אלפי שנים לא יכלו לו, מי שמוקדי
אש, חרב ואינקוויזיציה לא הצליחו למחותו
מעל פני האדמה, מי שהיה הראשון להביא
את דבר ד', מי שהיה זמן כה רב מופקד על
הנבואה והעביר את דבריה לעולם כולו,
היהודי הקיים לעד - כמוהו כנצחיות עצמה".
(לב טולסטוי על נצחיות ישראל)

